

EL CERTAMEN, PERÒ, HA DE CONTINUAR

¡Ai Mostra, mostreta, mostra!

Amb algunes deficiències detectables, sobretot pel que fa a l'organització, que ha estat desbordada pel festival i els canvis de locals, enguany la Mostra de València ha tornat a convertir-la en una ciutat de cine. I cal que ho continue fent.

V. Sanchis

La VIII Mostra de València, Cinema del Mediterrani, es va inaugurar la nit del 8 d'octubre en un acte presentat per **Joan Monleon** i **Carmen Conesa** (en un principi, estava previst que ho fera el cantant greco-francès **Georges Moustaki**, i també va fallar **Joaquín Prats**, que havia de substituir-lo) i va ser clausurada el 17 d'octubre, en una gala senzilla, aquesta vegada oficiada per **Toni Cantó**, en la qual es van llegir les actes dels diversos jurats i es van lliurar els premis del certamen.

En aquesta vuitena edició, la Mostra ha canviat de seu, dels cinemes Martí al Palau de la Música. Un trasllat que ha provocat algunes tensions entre el director del Palau —**Manuel Angel Conejero**— i el director de la Mostra —**José Luis Forteza**. Dijous, dia 15, la Mostra hagué de suspendre les sessions en les sales A i B del Palau i, davant el fet d'una «expulsió» més o menys justificada, l'equip del Festival hagué d'improvisar la instal·lació d'una pantalla gegant en el llit del riu Túria, on, a més de la intervenció musical del conjunt Patxinguero, es van projectar les pel·lícules programades.

Durant la celebració de la Mostra s'ha suscitat una polèmica en els diaris de la ciutat. En les seues planes han aparegut opinions sobre «la crisi» del certamen o sobre l'*enxufisme* de les persones contractades, com també sobre altres aspectes polèmics. Respectant el dret dels periodistes a opinar de la manera que consideren oportuna, si analitzem aquestes posicions, però, sembla derivar-se'n un afany explícit per «servir-se» de la Mostra (i els seus errors, que són molts) per defensar els seus criteris sobre quin n'ha de ser el significat, la utilitat, l'organització, sobre els quals semblen «pressionar» institucions alienes a l'Ajuntament. ¿Hi ha interès per part de la Conselleria de Cultura per responsabilitzar-se de la Mostra, que seria dotada amb un pressupost superior?

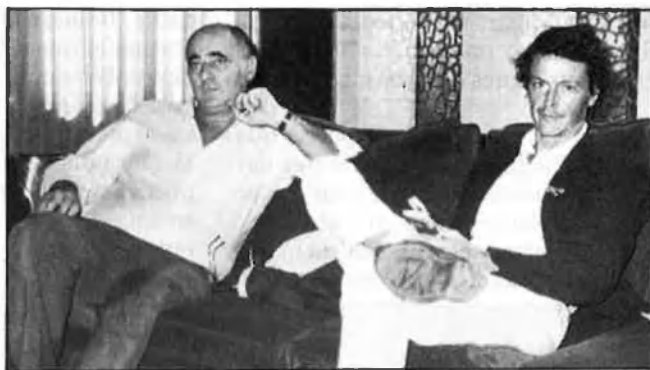

Considerant l'actual composició de forces polítiques en el consistori, seria una bona solució, culturalment parlant, que la Conselleria n'assumira l'organització i que, alhora, n'establira l'equip tècnic i de direcció. Passada la tempesta informativa (un poc o un molt intoxicadora), ens remetem a les declaracions del regidor de Cultura, **Roberto Cantos**, que confia que s'establirà una col·laboració sensata i operativa entre totes les institucions: Conselleria de Cultura, Diputació de València i el mateix Ajuntament.

José Luis Forteza declara per a EL TEMPS: «Jo no puc impedir a ningú

que expresse la seua opinió en un diari. Ara bé, crec que la realitat es troba ben lluny de falses polèmiques. No sé res sobre aquests pactes que han estat tan al·ludits els dies passats. Roberto Cantos ha assegurat que la pròxima Mostra comptarà amb més pressupost i que buscaran la fórmula de col·laboració institucional més adequada. La qüestió principal és que les distintes forces polítiques s'acloresquen i debaten sobre el tipus de Mostra que volen per a València».

Pel que fa a la substitució de l'equip actual per un altre (s'ha escrit que una de les condicions imposades per la Conselleria seria l'allunyament de l'or-

ganització d'alguns elements incòmodes, com ara el secretari tècnic, **Honorio Rancoño**), **José Luis Forteza** afirma: «Des d'un punt de vista tècnic, em sembla que l'equip ha treballat durant molts anys, i no haurien de prescindir-ne. Però també és cert que la Fundació Municipal de Cine hauria de funcionar durant tot l'any, en treballs de divulgació cinematogràfica, organització de cicles, formació de professorat en l'àrea de l'audiovisual... i no només durant el festival...»

La Mostra ha comptat, en la

Dalt Angela Molina, i a la dreta, Edouard Niermans amb l'actor principal del film guanyador. Baix, taula redona sobre Pablo G. del Amo. A l'esquerra, Michel Piccoli.

present edició, amb 45 milions de l'Ajuntament, 5 com a subvenció del Ministeri de Cultura i els promesos per la Conselleria de Cultura i la Diputació, en concepte d'ajuda. El certamen, com assenyala el crític cinematogràfic **Pau Esteve** en un debat radiofònic sobre el tema, «assumeix les contradiccions, els errors i els defectes imputables a una política cultural inexistent al País Valencià».

Encara que, com a fets positius, es podria dir que enguany ha millorat la qualitat mitjana de les pel·lícules incloses en la Secció Oficial; que, per primera vegada, TVE s'ha preocupat d'informar-ne, i que la visità el director general de Cinematografia, **Fernando Méndez-Leite**, un gest que es pot considerar, malgrat els magres cinc milions, com un suport explícit; que *Mostranotícies*, molt millorable i on no s'haurien d'incloure crítiques a films en concurs, ha complert amb la seua funció informativa; que Mercafilm ha facturat 2.000 milions, dels quals 150 vindran a parar al País Valencià; que s'ha

iniciat la Mostra del Vídeo, la qual caldrà potenciar una vegada hagen estat esmentats alguns desajusts; que funcioni la secció Sèries de Televisió, si bé el jurat va lamentar-ne l'escassa qualitat, i, finalment, que en les tres darreres sessions es van utilitzar els traductors electrònics situats al Palau.

En l'apartat negatiu, caldria insistir en la desorganització del certamen,

Bernard Giraudeau en «L'Home volé».

motivada en part per la dispersió de les sales (si falla un film, és difícil arribar a temps a una altra projecció) i, en part, per la mateixa dinàmica de la Mostra, que ha desbordat els mateixos organitzadors i, per extensió, les persones ocupades interinament durant la celebració del festival.

Per raons que s'escapen a l'equip organitzador de la Mostra, com ara el canvi de dates de l'estrena, una exigència de l'exhibidor que xoca amb el que ha pactat el productor (com el cas de la pel·lícula *Laura a la ciutat dels sants*), no van ser exhibides en la Mostra *La senyora*, de Jordi Cadena, o *La família*, d'Ettore Scola. Pel que fa a *Jean de Florette*, dirigida per Claude Berri i protagonitzada per Yves Montand i Gerard Depardieu, com que era doblada al castellà, José Luis Forteza no va estimar oportú programar-la.

El realitzador francès Edouard Giermans guanyà la Palma d'Or amb la seua segona pel·lícula, *Polvo de ángel*. Sobrietat en el guió. Exacta i mesurada planificació. Personatges vulnerables que van a la deriva. I un actor formi-

dable: Bernard Giraudeau, que encarna convenientment l'inspector de policia Simon Blount, drogaaddicte, irònic, en crisi familiar, existencial... Es mereixia el premi, evidentment, perquè és un thriller policíac ben resolt, que descriu poèticament la sordidesa d'una ciutat, en aquest cas imaginària, composta per espais físics arrabassats de Marsella, París i Lió.

ta, en clau caricaturesca, però amb una vitalitat enorme, el difícil comportament d'uns escolars que viuen en un remot poble andalús. També resulta divertida *Tu novia esta loca*, del realitzador basc Enrique Urbizu, protagonitzada per Antonio Resines, Ana Garcia i Santiago Ramos. El jove director, de vint-i-cinc anys, pot sentir-se satisfet: aviat serà estrenada en les sales comercials. En canvi, *Qui t'estima, Babel?*, del realitzador català Ignasi P. Ferré exasperà els ànims dels espectadors. Com també va decebre, i molt, *Quimera*, del valencià Carles Pérez Ferrer, projectada en la sala de clausura, després de l'entrega dels premis.

A més de la taula redona sobre «La figura del muntador: Pablo G. Del Amo», moderada per Manuel Vicent, amb l'assistència del productor Teddy Villalba, els directors Jaime Chavarri i Eloy de la Iglesia, juntament amb Ricardo Muñoz Suay, que elogiaren contínuament el treball de Del Amo, un dels actes més atractius del certamen ha estat l'homenatge i la presència de Michel Piccoli.

Subtil, irònic, clar en les respostes, directe, Piccoli va parlar ben llargament en la conferència de premsa: mencionà Luis García Berlanga, Buñuel, Marco Ferreri, Hitchcock... Després de debatre el concepte d'*intel·lectual* aplicat al cinema —«allò que avui pot ser minoritari i intel·lectual demà pot ser popular»—, comentà l'estima que sent per un realitzador jove, Leo Carax, amb el qual ha treballat en *Mal la sangre*. Michel Piccoli demostrà tenir una bona memòria i una senzillesa que augmenta, encara més, la solidesa de les seues opinions, exemptes de dogmatisme.

Com a conclusió, la VIII Mostra ha tornat a caure en el defecte ja assenyalat en unes altres ocasions: massa pel·lícules. S'ha ressentit d'una organització deficient i desbordada, a més, pel trasllat al Palau. S'ha vist acorralada per polèmiques de clar partidisme cultural i polític... Però, en benefici dels aficionats al cine, hauria de continuar en el seu treball específic de donar a conèixer les cinematografies dels països costaners del Mediterrani (parcel·la principal), incorporant seccions millor preparades, com «Panorama avui», amb el suport de tècnics i especialistes. Tot això, des d'una sensata i eficaç coordinació, duta a terme per distintes institucions culturals, cíviques i polítiques, perquè València torne a ser, cada octubre, una ciutat de cine. □

Unes altres pel·lícules destacables dins la Secció Oficial han estat: *Hotel, Mi Patria*, del realitzador turc Omar Kavuri (implacable anàlisi fenomenològic del fracassat gerent d'un hotel, que frustrat en els seus somnis romàntics, acabarà suïcidant-se); *La fotografia*, del grec Nicos Papatakis, premiada per la Friepesci «per l'originalitat del tema i la precisió del guió, un mecanisme en equilibri entre la tragèdia i la ironia, que el director harmonitza perfectament»; *Champagne amargo*, del tunisià Ridha Beni, interpretada per Julie Christie i Ben Gazzara; *La larga sombra*, de l'italià Gianfranco Mingozzi, final d'una trilogia que va iniciar amb *Los últimos tres días*, seguida de *La vela encantada*, i conculsa amb aquest film que narra el despertar sexual i l'amistat dels joves Vito i Francesco, en els difícils temps del feixisme italià, l'any 1944, quan ells s'enamoren d'Anna Giuliani, estrella del cinema refugiada als Apenins.

Cain, del valencià Manuel Iborra, va ser la pel·lícula que més ha agradat a un sector del públic. El director con-